

Sygn. akt I C 967/15

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Grażyna Poręba

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Chochla

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2016 r. w N.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko K. G.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. kosztami procesu obciąża powoda.

Sygn. akt I C 967/15

Z/

1. (...)

2. (...)

2016-04-29 SSR:

Sygn. akt I C 967/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 kwietnia 2016 r.

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie wniesionym do tut. Sądu w dniu 27 lutego 2015 r., domagała się zasądzenia od pozwanego K. G., kwoty 985,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniosła również o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, a także zwrotu kosztów przesyłki poleconej wezwania ostatecznego do zapłaty i pozwu, tj. 8,00 złotych (k. 1-3).

W uzasadnieniu żądania pozwu podała, że pozwany był studentem (...) Wyższej Szkoły Zawodowej im. J. D. z siedzibą w K.. Pozwany był zobowiązany do uiszczania opłat za studia, których nie uregulował. Powódka nabyła wierzytelność względem pozwanego umową przelewu wierzytelności z dnia 20 maja 2014 r. Zaległość obejmuje zapłatę czesnego za okres dwóch miesięcy, które miało być płatne do 5 czerwca 2011 r. i do 5 lipca 2011 r. w kwotach po 335,00 złotych, a także skapitalizowane odsetki od należności głównej w kwocie 315,00 - stosownie do przepisu art. 482 k.c.

W dniu 5 marca 2015 r., Sąd Rejonowy w N. Wydział I Cywilny, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził należność dochodzoną pozwem (k. 60).

Postanowieniem z dnia 10 września 2015 r., tut. Sąd uchylił nakaz zapłaty wydany w dniu 5 marca 2015 r. oraz zawiesił postępowanie – z uwagi na niewskazanie przez powódkę prawidłowego adresu zamieszkania pozwanego (k. 71).

Zarządzeniem z dnia 6 listopada 2015 r., wydanym na wniosek powódki, Sąd ustanowił dla pozwanego kuratora w osobie r.pr. A. K. (k. 85).

W piśmie z dnia 22 stycznia 2016 r., stanowiącym odpowiedź na pozew, kurator pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości, obciążenie powoda kosztami procesu (niezależnie od wyniku sprawy), a także przyznanie na rzecz kuratora wynagrodzenia w kwocie 221,40 zł brutto (k. 99 – 100).

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany nie został prawidłowo poinformowany o przelewie wierzytelności przez pierwotnego wierzyciela w związku z czym należy uznać, że pozwany do chwili otrzymania niniejszego pozwu nie miał wiedzy na temat sprzedaży wierzytelności na rzecz powódki. Niezależnie od powyższego, kurator pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując że do umowy zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem a pozwanym mają zastosowanie przepisy art. 734 k.c. w zw. z art. 750 i 751 k.c., zgodnie z którymi roszczenia z tytułu umów o świadczenie usług przedawniają się z upływem lat dwóch, a więc w stanie faktycznym niniejszej sprawy roszczenia dochodzone pozwem przedawniły się – odpowiednio do terminu płatności poszczególnych rat czesnego – w dniu 7 czerwca 2013 r. i 7 lipca 2013 r. Zgodnie zaś z utartym poglądem orzecznictwa sądowego, roszczenie odsetkowe dochodzone wraz z należnością główną dzieli jej los w przypadku przedawnienia.

W odpowiedzi na powyższe, powódka w piśmie procesowym z dnia 1 lutego 2016 r., wskazała że nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez kuratora zarzut przedawnienia roszczenia, gdyż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2015 r., III CZP 67/15 do przedawnienia roszczenia o zapłatę za studia określoną w umowie zawartej na podstawie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 października 2009 r., w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw miał zastosowanie dziesięcioletni termin przewidziany w art. 118 k.c. W związku z powyższym, świadczenie przez uczelnię wyższą usług edukacyjnych nie stanowi działalności gospodarczej, świadczenie przez studenta opłat za studia i te usługi nie stanowią świadczenia okresowego, zaś umowa o której mowa w w/w ustawie nie jest umową nazwaną, do której nie znajdują zastosowania przepisy o zleceniu (k. 103).

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2016 r. Sąd podjął zawieszono postępowanie, a także - wobec odnalezienia przez kuratora - pozwanego K. G., zwolnił r.pr. A. K. z obowiązków kuratora pozwanego oraz przyznał na jego rzecz wynagrodzenie w wysokości 221,40 zł (k. 106).

Sąd ustalił, co następuje:

(...) Wyższa Szkoła im. J. D. w K. jest uczelnią niepubliczną, której założycielem jest Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.. Uczelnia prowadzi studia wyższe, podyplomowe, szkolenia oraz kursy dokształcające. Studia są odpłatne, warunki odpłatności za studia i inne formy kształcenia określa umowa zawarta pomiędzy uczelnią a studentem w formie pisemnej.

Dowód : odpis z rejestru uczelni niepublicznych - k. 24 - 25, statut - k.14 – 22.

K. G. był studentem (...) Wyższej Szkoły Zawodowej im. J. D. w K. od 1 października 2009 r. na kierunku (...) w systemie niestacjonarnym. Na mocy § 10 pkt 1 umowy o warunkach odpłatności za studia, pozwany zobowiązał się do terminowego wnoszenia opłat za studia w wysokości określonej w stosownym Zarządzeniu Kanclerza Uczelni.

Zgodnie z Zarządzeniem nr (...) Kanclerza (...) Wyższej Szkoły Zawodowej im. J. D. w K. z dnia 30 lipca 2010 r. w sprawie wysokości czesnego i innych obowiązujących opłat za studia w roku akademickim 2010/2011, wysokość czesnego w roku akademickim 2010/2011 na kierunku (...) w systemie niestacjonarnym wynosiła 335,00 zł.

Pozwany w dniu 06 września 2011 roku został skreślony z listy studentów (...), na podstawie decyzji Dziekana. W decyzji, jako powód skreślenia, podano niezaliczenie semestru III oraz zaleganie z opłatami czesnego.

Dowód: umowa o warunkach odpłatności za studia – k. 26 – 28, zarządzenie nr (...) Kanclerza (...) w K. wraz z załącznikiem – k. 48/2 – 49, decyzja Dziekana o skreśleniu pozwanego z listy studentów – k. 49

Powódka nabyła wierzytelność wobec K. G. wynoszącą 670,00 zł umową cesji z dnia 20 maja 2014 r.

(...) Sp. z o.o. pismem z dnia 22 maja 2014 r. wzywała pozwanego do uiszczenia należności wynoszącej 924,35 zł, składającej się z kwot: 463,96 zł tytułem nieopłaconego czesnego za miesiąc czerwiec 2011 r. (335,00 zł tytułem kapitału oraz 128,96 zł tytułem odsetek liczonych od dnia 6 czerwca 2011 r.) oraz 460,38 zł tytułem nieopłaconego czesnego za miesiąc lipiec 2011 r. (335,00 zł tytułem kwoty należności głównej oraz 125,38 zł tytułem odsetek liczonych od dnia 6 lipca 2011 r.).

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności - k. 50, wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży - k. 51, wezwanie do zapłaty - k. 52.

Ustalając powyższy stan faktyczny (który w niniejszej sprawie w przeważającej mierze był niesporny) sąd uznał za wiarygodne w całości dowody z dokumentów przedstawione w toku postępowania przez powódkę, a powołane powyżej w stanie faktycznym albowiem ich prawdziwość nie była w ogóle kwestionowana przez stronę przeciwną. W ocenie sądu stanowią one dowód tego, że osoby, które się na nich podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwanego, aczkolwiek na podstawie innej niż powołana przez kuratora, normy prawnej, okazał się skuteczny, dlatego też powództwo podlegało oddaleniu.

Pozwany był studentem (...) Wyższej Szkoły Zawodowej im. J. D. w K. w roku akademickim 2009/2010 i 2010/2011 i był zobowiązany do uregulowania należności z tytułu czesnego. Z dniem 6 września 2011 roku został skreślony z listy studentów. Okoliczności te nie były w toku postępowania kwestionowane, podobnie jak fakt nabycia wierzytelności przez stronę powodową.

Kurator pozwanego podnosił co prawda, że pierwotny wierzyciel nie poinformował pozwanego o sprzedaży przysługującej mu w stosunku do niego wierzytelności, twierząc, że takie działanie rodzi prawdopodobieństwo, iż pozwany w okresie pomiędzy przelewem wierzytelności a złożeniem pozwu, uiścił dochodzoną należność do rąk zbywcy, jednak nie przedstawił na poparcie swoich twierdzeń żadnego dowodu, a zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

(...) Wyższa Szkoła Zawodowa im. J. D. w K. działa jako uczelnia niepubliczna, na podstawie przepisów Ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jedn. Dz.U. z 2012, nr 572). Celem uczelni niepublicznej nie jest prowadzenie działalności gospodarczej, aczkolwiek może taką działalność prowadzić (art. 7 Ustawy o szkolnictwie). Zadania uczelni określone w przepisach ustawy (art. 13 i 14 Ustawy) związane są z działalnością edukacyjną i wychowaniem młodzieży i nie mają celu zarobkowego, chociaż zgodnie z przepisem art. 99 ust. 1 Ustawy o szkolnictwie uczelnia publiczna może pobierać opłaty za świadczone usługi edukacyjne. O niezarobkowym charakterze działalności edukacyjnej uczelni (w tym też niepublicznych) świadczyć może przepis art. 99 ust. 4 Ustawy o szkolnictwie w obecnym jego brzmieniu, zgodnie z którym opłaty za świadczone usługi edukacyjne nie mogą przekraczać kosztów prowadzonej działalności tego typu.

Dodany w 2014 r. w wyniku nowelizacji Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, przepis art. 160a ust. 1 Ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jedn. Dz.U. z 2012, nr 572) normuje w sposób

znacznie szerszy niż to miało miejsce w uchylonym art. 160 ust. 3 kwestię zobowiązań związanych z odpłatnością za studia. Zgodnie z tym przepisem, warunki pobierania opłat związanych z odbywaniem studiów oraz opłat za usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 pkt 1-6, a także wysokość tych opłat określa umowa między uczelnią a studentem lub osobą przyjętą na studia, zawarta w formie pisemnej pod rygorem nieważności. W wyniku opisanej nowelizacji uregulowano także kwestię przedawnienia roszczeń wynikających z umowy określającej opłaty związane z odbywaniem studiów i za usługi edukacyjne. Termin ten w art. 160a ust. 7 określono na trzy lata

Bezspornym jest, że pozwanego K. G. łączyła z (...)Wyższą Szkołą Zawodową im. J. D. z siedzibą w K. umowa określająca warunki odpłatności za studia (zawarta 1 października 2009r.).

Zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i niektórych innych ustaw, do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym (np. kształcenie studentów na studiach niestacjonarnych – art. 99 ust. 1 pkt 1 ustawy), zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepis art. 160a ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, zgodnie z którym roszczenia wynikające z umowy przedawniają się z upływem trzech lat.

Faktem jest, iż rację ma powód powołując się na uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2015r. sygn. akt III CZP 67/15, iż do umów o warunkach odpłatności za studia niestacjonarne nie ma zastosowania przepis art. 751 k.c. w zw. z art. 750 k.c. i dwuletni termin przedawnienia. Świadczenia z tytułu opłat za studia nie są świadczeniami okresowymi a działalność edukacyjna nie jest działalnością gospodarczą, której definicję podaje art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej a wobec czego, jak wynika z treści uchwały Sądu Najwyższego, terminu przedawnienia roszczeń o czesne nie można poszukiwać w treści art. 118 k.c.

Powyższe rozważania nie zmieniają jednak konkluzji, iż w myśl normy intertemporalnej zawartej w cytowanym art. 32 ustawy zmieniającej prawo o szkolnictwie wyższym, ustawodawca wprost określił, iż termin przedawnienia roszczeń o czesne, w przypadku także umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy, do których stosuje się przepis art. 160a ust. 7 w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą, wynosi trzy lata.

Skoro powódka domaga się zapłaty od pozwanego dwóch rat czesnego, których termin płatności upływał odpowiednio 5 czerwca 2011 r. i 5 lipca 2011 r., to wobec złożenia pozwu w dniu 27 lutego 2015 r., roszczenie to uległo przedawnieniu odpowiednio w dniu 5 czerwca 2014 r. i 5 lipca 2014 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo (punkt I wyroku) wobec podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda, wobec oddalenia powództwa – punkt II wyroku.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. kal. 14 dni.

N., dnia (...)

SSR Grażyna Poręba